

1317

ΣΑΤΥΡΑΙ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΕΙΣΑΙ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1827

ΕΚΔΟΣΙΣ ΝΕΩΤΑΤΗ

ΥΠΟ

ΙΩ. ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΙΩ. ΣΚΟΡΔΑΡΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ

1880

ΣΑΤΥΡΑΙ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΕΙΣΑΙ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1827

ΕΚΔΟΣΙΣ ΝΕΩΤΑΤΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ

—
1880

Εἰς σέ φίλε τῆς καρδίας μου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς
ἀνεξαρτησίας, σεβαστὲ Σπυρίδων Βαλέτα! εἰς σέ ἀφιε-
ρόνω τὸ πονημάτιόν μου τοῦτο· σὺ τοσάκις ἐπαγρύ-
πνησας εἰς τὴν ἀνατροφήν μου, καὶ μὲ τὰς σοφάς σου
νουθεσίας ἠθέλησας νὰ μὲ διευθύνῃς εἰς τὸν δρόμον
τῆς ἀρετῆς· εἰς σέ, ὡς μικρὸν τεκμήριον τῆς πρὸς
σέ μεγάλης εὐγνωμοσύνης μου, προσφέρω σήμερον
τὰς σελίδας αὐτὰς εἰς τὰς ὁποίας ἐζήτησα νὰ μεταβ-
ρῶ τὴν διαγωγὴν τῶν προϋχόντων τῆς Ἑλλάδος
ἀκλόνητος εἰς τὰς ἀπειλὰς, ἀτρόμητος εἰς τὴν μέγαν
τῶν φατριῶν. Εἶθε ποτὲ νὰ μὴ μ' ἔδιδον οἱ Ἕλληνες
ἀφορμὴν νὰ συνθέσω σατυρικοὺς στίχους καὶ νὰ μὲ
ἄφινον νὰ διατρέχω τὸ ἥσυχον στάδιον τῆς δραματι-
κῆς ποιήσεως! εἶθε νὰ ἦσαν ἐνάρετοι αὐτοὶ καὶ ἄγνω-
στος ἐγὼ εἰς τὸ κοινόν! ἀλλ' ἐπειδὴ πολλάκις με-
τῆν ἠνάγκασαν καὶ μὲ ἀναγκάζουσι νὰ βάπτω τὸν κάλα-

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΚΑΛΑΤΕ

μόν μου εἰς τὴν χολὴν καὶ εἰς τὰ δάκρυα, εἴθε ἡ ἔκ-
δοσις τῶν ποιήσεών μου τούτων νὰ τοὺς ὠφελήσῃ καὶ
νὰ σωφρονίσῃ τοὺς πολιτικοὺς τούτους τῆς Ἑλλά-
δος, ἀναξίους νὰ ὀνομάζωνται ἀρχηγοὶ λαοῦ ἀνδρείου
καὶ μεγαλοφυοῦς! ἰδοὺ ἡ εὐχὴ πολίτου μὴ ζητοῦντος
ἄλλο εἰμὴ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἔθνους, ἥτις δύναται
νὰ εὑρεθῇ μόνον εἰς τὴν ἀνόρθωσιν τῆς ἠθικῆς καὶ εἰς
τὴν ἀληθῆ ἐλευθερίαν του.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΟΥΤΣΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ
ΕΡΓΟ

ΣΑΤΥΡΑ ΠΡΩΤΗ

ΣΥΝΤΕΘΕΙΣΑ ΤΟ 1826 ΙΟΥΛΙΟΝ ΜΗΝΑ

ΤΗΝ μάστιγα τῆς σάτυρας ἃς λάβωμεν μὲ θάρρος
Καὶ τοῦ χεριοῦ μας ὁ Γραικὸς ἃς αἰσθανθῇ τὸ βάρος.
Εἶναι καιρὸς οἱ Προὔχοντες τοῦ Γένους νὰ ἰδῶσι
Ταῖς λάσπαις ὅπου κοίτονται καὶ νὰ διορθωθῶσι.
Κενόδοξοι καὶ φίλαρχοι, τυφλοὶ ἀπὸ τὰ πάθη,
Πίπτουν αὐτοὶ καὶ μᾶς τραβοῦν εἰς τῶν κρημνῶν τὰ βάθη·
Τὸ ψεῦδος, ὁ ἐγωϊσμὸς κινεῖ τὰ στόματά των,
Καὶ εἶναι ἡ διαίρεσις τὸ μόνον σύστημά των.
Γνωρίζω ἓνα ἐξ αὐτῶν, μέγαν Μακιαβέλην
Εἰς τοῦτου τὴν ὑπόκρισιν δὲν φθάνει κανεὶς Ἕλλην.
Ἄν τὸν ἀκούσης, δὲν ζητεῖ τὰς πρωτοκαθεδρίας,
Πλὴν σὰν ποκάμισα ποθεῖ ν' ἀλλάζῃ τὰς ἀξίας.
Ὅλ' αἱ φατρίαι πίπτουσι, μόνον αὐτὸς δὲν πίπτει,
Διότι ὅλαις ἀπατᾷ καὶ ὅλαις κάτω ῥίπτει.
Ὅλους φρονεῖ ὡς σκύβαλα, πλὴν ὅλους κολακεύει·
Τὸν ἀπειλεῖ; χαμογελᾷ· τὸν βρίζεις; σὲ χαϊδεύει·
Εἰς τ' ἄδυστα τῶν σπλάγχχνων του κανένας δὲν ἐμβαίνει,
Καὶ ἡ ψυχὴ του εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον κρυπτὴ μένει.
Αὐτὸν ζητοῦν οἱ δυνατοὶ αὐτὸν, νὰ μιμηθῶσι·
Καθὼς αὐτὸς, ἐπιθυμοῦν τὸν κόσμον ν' ἀπατῶσι.

Κάμμίαν βάσιν στερεάν 'ς τὰς πράξεις των δὲν ἔχουν,
Κ' εἰς σκοτεινὸν Λαβύρινθον, ὡς τύχη, ὅλοι τρέχουν.

Ὁ σταθερὸς των χαρακτηρ εἶναι ἡ ἀστασία·

Δύο Γραικοί, γυνῶμ' ἑκατόν· ἀπὸ αὐτὰς κάμμια

Δὲν ἐκτελεῖται πώποτε, καθεὶς πρωτεῖα θέλει,

Καὶ ἂν τὸ ἔθνος του χαθῇ, τελείως δὲν τὸν μέλει·

Κάνεις δὲν ἔμεινε Γραικός· ὁ ἕνας εἶναι Γάλλος,

Ἐκεῖνος εἶναι Μόσκοβος καὶ Ἀγγλος εἶν' ὁ ἄλλος·

Ἐνας τὸν ἄλλον πολεμεῖ, ἕνας τὸν ἄλλον ρίπτει,

Κτίζει αὐτὸς, ἄλλος χαλνᾷ, καὶ ἡ πατρίς μας πίπτει.

Ὁ στρατηγὸς τὸν στρατηγὸν, ὀπλίτης τὸν ὀπλίτην,

Ὁ γεωργὸς τὸν γεωργὸν, πολίτης τὸν πολίτην,

Ὁ πλούσιος τὸν πλούσιον, φατρία τὴν φατρίαν,

Κρημνίζει μὲ σκληρότητα εἰς ἄβυσσον ἀγρίαν.

Ἀλλὰ ἀντ' ἄλλων κάμνομεν· μᾶς σύρει τυφλὴ τύχη,

Τὰ βῶδια φέρ' ἡ ἅμαξα καὶ τρέχει ὅπως τύχη.

Ἐξ χρόνους συμπλανώμεσθαι εἰς δρόμον ἀτοπίας,

Ὁ χρεωκόπος ἔμπορος ψηφίζεται Ταμίας,

Ὁ πρωτοκλέπτης Φροντιστής, ὁ δάσκαλος Στρατάρχης,

Ὁ πλέον φιλοτάραχος πολίτης, Πολιτάρχης.

Αὐτὸν τὸν μέγαν ἱατρὸν συντρόφευεν ὁ τρόμος·

Τὸν Χάρον δούλευε προτοῦ, ζῇ τώρα Ἀστυνόμος·

Τὸ πρᾶγμα (εἶναι ἀληθές) πολὺ δὲν μετεβλήθη·

Προτοῦ διαβατήρια ἐμοίραζε στὰ πλήθη·

Ἀπὸ τὴν γῆν μας ἔστελλεν ἀρρώστους εἰς γῆν ἄλλην·

Τώρα διαβατήρια 'ς τὸν κόσμον δίδει πάλιν.

Οἱ Γραμματεῖς σὰν κόρακες τοὺς πρώτους τριγυρίζουν,

Καὶ τῆς νεκρᾶς πατρίδος των τὸ πτώμα τρυποῦν, σχίζουν,

Ἐν ᾧ τὸν πατριωτισμὸν τὸ στόμα των κηρύττει.

Ἐνας αὐτῶν, θρασύτερος καὶ ἀπ' αὐτὰ τὰ κήτη,

Ἐρξούφησε διὰ μιᾶς ἓνα μεγάλο πλοῖον,
Γεμάτον ἀπὸ ἐθνικὸν πολύτιμον χαρτίον.

Τοὺς παλαιούς μας βουλευτὰς πρέπει νὰ ζωγραφίσω,
Ἡ πρέπει τοὺς πατέρας μας ᾗ τὸν ὕπνον των ν' ἀφήσω;
Πολλοὶ ἐκ τούτων χρόνους ἔξ δὲν ἄνοιξαν τὰ χεῖλη,
Καὶ ἦσαν ᾗ τὸ Βουλευτικὸν ὥσαν ξυλένιοι στύλοι,
Κοιμώμενοι ᾗ τὴν βροντερὰν τοῦ Γένους τριχυμίαν,
Πλὴν ἐξυπνοῦντες τακτικὰ εἰς τὴν ἀρχιμηνίαν.¹

Ἄ! ἴδα ἓνα ἐξ αὐτῶν τῶν σεβαστῶν πατέρων,
Τὰ σχήματά του βέβαια δὲν εἶχεν ὁ Κικέρων,
Ἐκτύπα ταῖς ποδάραις του ὁπότεν ὠμιλοῦσε,
Παχιά παχιά ῥοχάλιζε, βαριά βαριά φυσοῦσε·
ᾗ τὸν μύστακά του ἤρχετο πεισματικὰ ἡ μύγα,
Εἰς τὸ πλατύ του πρόσωπον αὐτὸς τὴν ἐκυνήγα
Καὶ νὰ σκοτώσῃ πολεμῶν τὸν τολμηρὸν ἐχθρόν του,
Ἐκτύπα μὲ τὴν χέραν του γερὰ τὸ μάγουλόν του.

Τοιούτους ἔχει ἀρχηγούς, ἐν ᾧ βαστάται μόλις,
Ὁ ἀνδρειότερος λαὸς τῆς οἰκουμένης ὅλης.
« Σιώπα! (θέλεις μὲ εἰπεῖ) ᾗ τὴν κεφαλὴν τοῦ Γένους
» Εὐρίσκονται πολιτικοὶ ἀξίζοντες ἐπαίνους. »

Ναί, συμφωνῶ, καὶ ἂν αὐτοὺς ἰδῇς μὲ τὴν ἀράδα,
Εὐρίσκεις δύο τρεῖς καλοὺς εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα·

Οἱ ἱερεῖς² βαρύνθηκαν τὸν Πλάστην νὰ πιστεύουν.
Τὸν Βάκχον καὶ τὸν Ἑρωτα θεοσεβῶς λατρεύουν.

¹) Μόνον ἡ πετὶα τῶν μισθῶν ἀνοίγε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ στόματά των.

²) Οἱ Ἀρχιερεῖς μας ἔδωκαν τὸ πρῶτον σκανδαλῶδες παράδειγμα τῆς διαφθορᾶς. Πλάσματα τῶν Φαναριωτῶν, οἱ πλείότεροι συντῦρanoi καὶ ὁμοτράπεζοί των εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, εἶχον πρὶν τῆς ἐπαναστάσεως ἐνώσει τὴν κακοήθειαν τοῦ Φαναριωτικοῦ συστήματος μὲ τὰς κακίας τὰς ὁποίας συνήθως γεννᾷ ἡ ἀργία, καὶ εἰς τὴν παροῦ-

Ἐπῆρεν ἡ Ἀσέλγεια ποιμένος βακτηρίαν
 Καὶ καλυμμαύχι, ὑψηλὸν καὶ ἄχραντὸν μανδίαν·
 Τὴν νύκτα περιφέρεται βαστάζουσα λαμπάδαις,
 Ὅς τοὺς δρόμους πίνει τὸ κρασὶ καὶ ψάλλει πατινάδαις·
 Πορνοστασίων φανερῶν ἀνοίγει χίλιαις θύραις,
 Καὶ ἀγοράζουσα πληγαῖς πληρόνει χρυσαῖς λίραις.

Εὐτυχισμένοι ἄνθρωποι ὅσοι γυναῖκαις νέαις
 Σᾶς ἔτυχε νὰ ἔχετε ἢ ἀδελφαῖς ωραίαις!
 Ἄν θέλετε ὅς τὸ Ναύπλιον νὰ λάβετε ἀξίαις,
 Καθὼς ἡμεῖς δὲν ἔχετε μυρίαῖς δυσκολίαις·
 Δὲν ξεύρετε νὰ γράψετε; Γραμματικούς σᾶς κάνουν·
 Ὅρέγεσθε προβιδασμούς; οἱ συγγενεῖς σας φθάνουν·
 Ἀληθεινὰ οἱ ἄνθρωποι τὴν σκάφην, σκάφην λέγουν·
 Τὸ μέτωπόν σας βλέποντες γελοῦν... κ' εἰς τοῦτο φταίγουν·
 Πλὴν πάντα χρυσὸς ἄφθονος¹ ὅς τὰ δώματά σας βρέχει·
 Καθένας σας τὸ κέρατον τῆς Ἀμαλθείας² ἔχει
 Περναῖτε ὥσάν ἀδελφοὶ μὲ τοῦτον, μὲ τὸν ἄλλον·
 Τὸ σπῆτι σας εἶναι αὐλὴ καὶ σπῆτι τῶν Μεγάλων·
 Ὡσάν γονεῖς τὰ τέκνα σας ἐκεῖνοι ἀγκαλιάζουν,
 Καὶ ταῖς μητέρες βλέποντες... παιδιὰ των τὰ φωνάζουν.
 Ἐλᾶτε εἰς τὸν Πλάτανον³ περίεργοι πολῖται,
 Ἄν θέλετε στὸ θέατρον τῆς τρέλλας νὰ ἐμβῇτε·

σαν ἐποχὴν ἔδειξαν χαρακτῆρα βδελυρόν. Χρεωσοῦμεν ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι τινὲς ἐκ τούτων, καθὼς ὁ ἅγιος Λοιδορικήιου, ἐτίμησαν τὸ Ἱερατεῖον μὲ τὸν πατριωτισμὸν των καὶ τὰς εὐαγγελικὰς ἀρετάς των.

¹) Ὁ Ζεὺς εἰς σχῆμα χρυσῆς βρογχῆς κατέβη ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς εἰς τὴν στέγην τῆς ἐρωμένης του Δανάης.

²) Τὸ κέραν τῆς αἰγὸς Ἀμαλθείας θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς μυθολόγους ὡς σύμβολον τῆς ἀφθονίας.

³) Αὐτὸς ὑψοῦται εἰς τὸ μέσον εὐρυχώρου τινὸς πλατείας τοῦ Ναυπλίου. Ὑπὸ τὴν σκιάν του περιφέρονται ἔλλην τὴν ἡμέραν οἱ Διπλωμάται μας, καὶ σπεύδει ν' ἀπατήσῃ εἰς τὸν ἄλλον παντοιοτρόπως.

Διέτε παντοῦ πολιτικῶν ἀτίμους συντροφίας·
Καθεὶς των εἶναι ἢ οὐρά, ἢ κεφαλὴ φατρίας.

Σιγὰ ἐκεῖνος προπατεῖ, φουσᾷ καὶ καμαρόνει·
Ἀπὸ ὑπερηφάνειαν τοὺς ὤμους του σηκώνει,
Σὰν κοῦρκος ὅταν μόνος του φουσκόνῃ τὰ πτερὰ του·
Κινεῖ μόνον τὸ φρύδι του στὰ χαιρετήματά του·
Ἐνα λαὸν ὀλόκληρον ὡς δορυφόρους σύρει,
Σὰν τοῦ Χριστοῦ εἰκόνισμα εἰς μέγα πανηγύρι.

Αὐτὸς σημαντικώτατος νὰ νομισθῇ πασχίζει,
Λόγια ᾗ τ' αὐτὶ ἀσήμαντα εἰς ὅλους ψιθυρίζει,
Ἀπὸ τὸ χέρι τοὺς τραβᾷ ὡς δέκα λεύγαις πέρα,
Ἀγάλια γιὰ νὰ τοὺς εἰπῇ αὐτὸ τὸ καλησπέρα.
Ἐκεῖ τῆς ματαιότητος οἱ φουσκωμένοι φίλοι,
Οἱ κοῦφοί μας σχολαστικοί, δαγκάνονται σὰν σκύλλοι·
Μὲ σχήματα κλιμακωτὰ καὶ μὲ ἀλληγορίας,
Μ' ἀνέκδοτα ἱστορικά καὶ μὲ μυθολογίας,
Σοφώτατα ὑβρίζονται, σὰν βαθρακοὶ κοάζουν,
Ἄλλα ἀντ' ἄλλων σὲ λαλοῦν καὶ παρρησίᾳ κράζουν·
« Ἄν ἡ Ἑλλὰς κλονίζεται, τὸ ἔθνος ὅλον σφάλλει,
» Διότι νομοθέτας του δὲν θέλει νὰ μᾶς βάλῃ.
» Ὁ Κοραῆς¹ εἶν' ἱκανὸς τοὺς Τούρκους νὰ νικήσῃ·
» Αὐτὸν πρέπει Στρατάρχην του τὸ Γένος νὰ ψηφίσῃ. »

Ἐδῶ βαθεῖς πολιτικοὶ βαστοῦν τὰ πατερμά των,
Σιγὰ σιγὰ περιπατοῦν, μετροῦν τὰ βήματά των,
Ἰδέαν διπλωματικῆς κανεῖς προτοῦ δὲν εἶχε
Τώρα ζητοῦν νὰ δείξωσι πῶς εἶναι Μετερνίχι·

¹) Αὐτὸν τὸν σεβάσμιον γέροντα ἔπρεπε νὰ μιμηθῇτε, λόγιοι τοῦ Γένους, εἰς τὰ ἔργα σας· αὐτοῦ τὰς ἀρετὰς ἔπρεπε νὰ δείξετε, καὶ ὅχι οἱ πλείότεροι ἀπὸ σᾶς νὰ ὀδηγήσετε τόσους προὔχοντας τοῦ ἔθνους εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀνομίας.

Ἀναστενάζουν δυνατὰ, τὰ φρύδια των τεντόνουν,
 Κυττάζουν ἀσκαρδαμικτὶ, ταῖς πλάταις των ὑψόνουν,
 Περιπατοῦν καὶ στέκονται, χονδραίνουν τὴν φωνήν των,
 Ἡ κρύπτουν τὴν ἀμάθειαν ὑπὸ τὴν σιωπὴν των.
 Ἀλλοίμονον! τοῦ Γένους μας τολμοῦν νὰ ἦναι στύλοι
 Ὅσοι ποτὲ δὲν ἔμαθον πῶς πιάνουν τὸ κονδύλι,
 Αὐτοὶ τὴν πρῶραν ὁδηγοῦν τοῦ δυστυχοῦς μας πλοίου.
 Ἄ! τρέξε τρέξε νὰ ἰδῇς τοὺς νέους τοῦ Ναυπλίου!
 Ὡσὰν γυναῖκες κρύπτονται εἰς ἄσπραις φουστανέλαις,
 Ἡ βρακοζώναις κρέμονται, καὶ κόκκιναις κορδέλαις
 Ἐξαπλωμέναις φαίνονται εἰς χρυσωταῖς κνημίδαῖς.
 Ἐμπρὸς ὀπίσω βλέπονται συχνὰ οἱ Γανυμήδαις,
 Πατοῦσιν εἰς τὰ νύχια των, ἐν δάκτυλο ψηλόνουν,
 Καὶ μόνον των σὰν Νάρκισσοι γελοῦν καὶ καμυρόνουν.
 Αὐτοὶ καλοῦνται Ἀχιλλεῖς, ἐκεῖνοι Διομήδαι,
 Ἐν ᾧ τῆς μάχης τὸν καπνὸν κανέννας των δὲν ἶδε,
 Καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς Πάριδας ὁ μάγγανος ἀνήκει.
 Βλέπεις αὐτὸν πῶς ἀκουμβᾷ εἰς μαῦρο δεκανίκι,
 Καὶ ἔς τὸν λαὸν ὡς δωρεὰς μοιράζει εὐλογίας;
 Εἶναι χονδρὸς Ἀρχιερεὺς πάσης Ξηροκαμπίας.
 Ὡς περικεφαλαίαν του τὸ καλυμμαχύχι ἔχει,
 Φορεῖ αὐτὸ καὶ κακουργῶν ἀτιμωρήτως τρέχει.
 Μίαν στιγμὴν ἰδὲς αὐτὸν τὸν ἅγιον Πιλάτον.
 Ἀπ' τὸν Κωλέτην ἔρχεται εἰς τὸν Μαυροκορδάτον.
 Ὑβρίζει καὶ κατηγορεῖ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον,
 Καὶ τὸν καθένα εἰς τ' αὐτὶ πολιτικὸν μέγáλον,
 Πολεμικὸν ἀνίκητον, σωτῆρα ὀνομάζει,
 Ἐν ᾧ κρυφίως καὶ τῶν δυὸ τὸν λάκκον ἐτοιμάζει.¹

¹) Ὁ Ἀρχιερεὺς τῆς Ἀρτας Πορφύριος ἐκηρύχθη ἐχθρὸς μου νομίζων, ὅτι βλέπει τὴν εἰκόνα του εἰς τὴν ζωγραφίαν αὐτοῦ τοῦ Ἀρ-

Μὴ φεύγῃς! στάσου! κύτταξε αὐτὸν τὸν Γραμματέα!
Ἡμερολόγι ἔμψυχον πάντα σὲ λέγει νέα,
Τὰ πάντα ἐπαγγέλεται, τίποτε δὲν γνωρίζει,
Τοὺς φιλονείκους ἀγαπᾷ καὶ τούτους τριγυρίζει·
Τὸν κόσμον ὅλον σταματᾷ, ὅλοι τὸν ἀποφεύγουν
Καὶ ἀπὸ ταῖς παγίδαις τοῦ ζητοῦν κρυφὰ νὰ εὕγουν·
Προχθὲς πρὸς τὰ μεσάνυχτα μοῦ ἔσπασε τὴν θύραν
« Ἄ!... πλέον σ' εὔρα (μ' ἔκραξε) διὰ καλήν μου μοῖραν...
» Οἱ ἄνθρωποι βουβάθησαν... τί ἔπαθον δὲν ξεύρω.
» Ματαίως ζητῶ τέρι μου 'ς τὸ Ναύπλιον νὰ εὕρω.
» Δὲν ἤμπορῶ νὰ κοιμηθῶ ἂν δὲν φιλονεικῶ.
» Ὀλίγον φιλονεικήσῃς, ἂν θέλῃς νὰ σ' ἀφήσω.»

Ῥ! πόσον χαίρω ζῶν μακρὰν οὐτιδανῶν σκωλήκων,
Καὶ τὰς ἡμέρας μου περῶν εἰς τῶν Μουσῶν τὸν οἶκον!
Μὲ ἀποσπᾷ ὁ Πήγασος ἀπὸ δυσώδεις τόπους·
Μὲ ἀνυψοῖ ἀπὸ μικροὺς καὶ χαμερπεῖς ἀνθρώπους·
Τρέμουν νὰ τὸν κεντήσωσι τῶν πόλεων ἡ μύγαις,
Καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς πόδας τοῦ φθάνουν πολλὰ ἐλίγαις.

χιερέως. Ἐγὼ ὅσakis κτυπῶ τινα ἡθικῶς, δὲν ἀναφέρω τὸνομά του, ἀλλ' ἀφίνω εἰς τὸν ἀναγνώστην νὰ τὸ συμπεράνῃ· ὅστις λοιπὸν ἐγγίσκεται δὲν μαρτυρεῖ μέ τοῦτο, ὅτι εἶναι ὑπεύθυνος καὶ ἡ συνείδησίς του δὲν εἶναι καθαρὰ;

ΣΑΤΥΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΥΝΤΕΘΕΙΣΑ ΤΟ 1826 ΟΚΤΩΒΡΙΟΝ ΜΗΝΑ

ΩΡΑ καλή σου Σάτυρα! Ζητᾷς νὰ μὲ ἀφήσης
Δὲν ἤμπορεῖς μίαν στιγμὴν ἔς τὸ σκότος νὰ καθήσῃς.
Καὶ σὺ τυχοδιώκτισα κατάντησες νὰ γένῃς.
Μαζί μου εἰς τὴν μοναξιὰν δὲν ἀγαπᾷς νὰ μένῃς.

Δὲν θέλουν νὰ οἱ φίλοι μου ἔς τοὺς δρόμους σὲ ἀφήσει·
Μὲ πρόσωπον ἀγέλαστον δὲν θέλουν σ' ἀπαντήσει·
Δὲν θέλεις, σὰν ἡ ἄνοστη Ἐφημερὶς τοῦ Ψύλλα,¹
Ἐνδύσει σαρδελῶν πλευρὰ μὲ τὰ πλατιά σου φύλλα.
Πλὴν μὴν θαρρῶς πῶς αἱ αὐλαὶ τῶν Πρώτων θ' ἀνοιχθῶσι,
Πῶς ὅλοι των μ' εὐγένειαν θὰ σὲ ὑποδεχθῶσι.
Νομίζεις πῶς οἱ Δυνατοὶ θὰ σὲ χειροκροτήσουν,
Καὶ σὰν χρυσὴν Διαταγὴν θὰ σὲ γλυκοφιλήσουν;
Πολλοὶ των τὸ ἀλφάβητον δὲν εἶδαν ἔς τὴν ζωὴν των,
Καὶ τρέμει τὸ κονδύλι των εἰς τὴν ὑπογραφὴν των.
Ἄν μερικοὶ των ἄδειασαν τοῦ Ἐθνους τὸ ταμεῖον,
Ἄν μερικοὶ των ἔβλαψαν κακίως τὸν πλησίον,

¹) Κτυπῶν τὴν Ἐφημερίδα τοῦ κυρίου Ψύλλα, δὲν μέμφομαι τὸν
χαρακτηρὰ του· δύναται νὰ ἐπαινέσῃ τις τὸ δημοκρατικὸν πνεῦμα μὲ
τὸ ὅποιον τὴν συνέγραψε.

Δὲν θέλεις, εἴμαι βέβαιος, Θεέ, τοὺς κεραυνώσει.
Τὰς ἐντολάς σου ποῖός των ἡξεύρει ν' ἀναγνώσῃ;

Μὴν προχωρήσῃς, Σάτυρα, 'ς τὸν κόλπον τοῦ Ναυπλίου·
'Σ τὴν τύχην ἢ Διοίκησιν ἀφέθῃ ἐνὸς πλοίου,
Καὶ βλέμμα πρὸς τὴν Αἴγιναν γλυκὺ ἐνατενίζει·
'Ἡ Γενικὴ Ἑφημερὶς μαζί της ἀρμενίζει·
Πηγαίνει τὸν ἀέρα της 'ς τὴν Αἴγιναν ν' ἀλλάξῃ.
Εἶθε νὰ πλεύσῃ μὲ καλὸ, καὶ μὲ καλὸ ν' ἀράξῃ!
"Εἷ μῆνας ἡ ταλαίπωρη 'ς τὸ Ναύπλιον κλεισμένη,
'Σ ταῖς λάσπαις ἐκυλίστο καταλυσοδεμένη·
"Εἷ μῆνας ἦτον ἄρρωστη, πικρὰ παραλαλοῦσε,
Καὶ μ' ἀσυρράπτους λόγους της μᾶς πονοκεφαλοῦσε.

'Σ τὸ Ναύπλιον εἶν' ἄνεσις καὶ μοναξιά μεγάλη.
Οἱ Φροντισταί, οἱ Ἐπαρχοί, τόσοι κηφῆνες ἄλλοι,
Πηγαίνουν 'ς τὴν Συνέλευσιν ν' ἀρπάσουν τὰς ἀξίας,
Νὰ μοιρασθοῦν τὰ κόλυβα τῆς δυστυχοῦς Γραικίας·
'Απὸ τὸ Ναύπλιον σωρὸς Γραμματικῶν εὐγῆκε,
Καὶ μὲ αὐτοὺς ἡ λοιμικὴ τὸ Ναύπλιον ἀφῆκε.¹

Τόσοι Γραικοὶ τώρα πετοῦν 'ς ταῖς ὄχθαις τῆς Αἰγίνης·
'Εκεῖ καὶ σὺ τὸ βῆμά σου, ἐκεῖ νὰ διευθύνῃς·
Τώρα μυρμήγκια φίλαυτα 'ς τὰ χρώματα κινοῦνται·
Τοῦ ξεψυχοῦντος Ἔθνους μας τὰ κτήματα πουλοῦνται·
Τὸ σάβανόν του ὁ καθεὶς πρῶτος ζητεῖ ν' ἀρπάσῃ
Μὲ τὴν τιμὴν του ὁ καθεὶς τρέχει νὰ τ' ἀγοράσῃ·
'Εκεῖνος ὅστις πρόπερσι πουλοῦσε μὲ τὸ χέρι
Καὶ 'ς τὸν λαὸν ἐμοίραζε χαβιάρι καὶ πιπέρι,

¹) Καὶ τῶ ὄντι, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Διοικήσεως ἀπὸ τὸ
Ναύπλιον, ἔλειψε καὶ ὁ τύφος, ἀσθένεια ἦτις, ὡς φαίνεται, λαμβά-
νει εὐχαρίστησιν νὰ κυνηγῇ μέλη Διοικητικὰ.

Ἵς τὴν λυγδερὴν του δεξιάν τὴν τύχην μας βαστάζει,
Καὶ τώρα ὑπουργήματα ἔς τοὺς κόλακας μοιράζει.

Τώρα πηγαينوέρχονται τὰ γράμματα ἔς τοὺς δρόμους,
Καὶ ὅλα κρυφανοίγονται ἀπὸ τοὺς Ἀστυνόμους·

Μὲ τὴν μελάνην ἡ Ψευτιά τὰ ἔχει μαυρισμένα·

Ὁ Δόλος μὲ τὴν βοῦλάν του τὰ ἔχει σφραγισμένα·

Τώρα τρανοὶ Πολιτικοὶ ἐπάνω σ' ἄμμον κτίζουν

Τὰ πρόσκαιρά των σχέδια, καὶ τὴν Ἑλλάδα σχίζουν·

Ἄλλος πηγαίνει ἔς τὸ Καστρί καὶ ἄλλος εἰς τὸν Πόρον

Καὶ ἄλλος εἰς τὴν Αἴγιναν μὲ πλῆθος δορυφόρων·

Εἰς τοὺς Πληρεξουσίους μας τὰ δίκτυα των ἀπλόνουν,

Καὶ διὰ νὰ γελάσωσι τοὺς Ἕλληνας ἰδρόνουν·

Καθεὶς καυχᾶται πῶς πιστὰ τὸ Γένος του δουλεύει·

Πλὴν διὰ τὸ στομάχι του καθένας μαγειρεύει.

Τώρα μικροὶ Πολιτικοὶ δι' ἑαυτοὺς σπουδάζουν

Τὸ πᾶν, παντοῦ καὶ πάντοτε, κρυφὰ νὰ συμβιβάζουν·

Δὲν ἀγαποῦν τὴν σύγχυσιν, δὲν ἀγαποῦν τοὺς κρότους·

Ἐπιθυμοῦν σιγὰ σιγὰ ν' ἀποκοιμοῦν τοὺς Πρώτους·

Ἵς τοὺς Ἀρχηγούς τῶν φατριῶν καθημερνῶς συχνάζουν,

Μὲ λίθον κολακειῶν ὅλους συχνοθυμιάζουν,

Διὰ νὰ ἦναι πάντοτε τοῦ νικητοῦ οἱ φίλοι,

Καὶ νὰ βυζάνουν κόκκαλα τ' ἀχόρταγά των χεῖλη·

Τὸν Ὑψηλάντην καταρχὰς αὐτοὶ ἐπροσκυνοῦσαν,

Ἵς τὸν Κουντουριώτην πρόπερσιν αἰσχρὰ γονυπετοῦσαν,

Εἰς τὸν Κωλέτην πέρυσιν, εἰς τὸν Ζαήμεν τώρα·

Ὅπου φυσᾷ ὁ Ζέφυρος, ἅς γέρνη καὶ ἡ πρῶρα.

Ἄν εἴκοσι Διοικητάς, νέους ἢ σκουριασμένους,

Οἰκονομοῦν καὶ ἀπατοῦν μὲ τοὺς ψευδεῖς ἐπαίνους,

Ἄν εἰς παπούτσια εἴκοσιν ἓνα ποδάρι βάλλουν,

Τὸ κάμνουν μὲ καλὸν σκοπὸν, εἶν' ἄξιοι, δὲν σφάλλουν·

Γνωρίζω ἓνα μας Μουφτῆν· τὸ ῥάσον δὲν τὸν κρύπτει
Χίλιους τῶν Πρώτων γέλασε· καθεὶς τὸν ἀπορρίπτει·
"Ὀλων σχεδὸν τῶν φατριῶν ἐπέρασε τὸν γυῖρον,
Καὶ δὲν ἀξίζει σήμερον ἓνα σακκὶ ἀχύρων.
Καθὼς αὐτός, οἱ χεῖμαρροι πέτραις πολλαῖς ἀφίνουν,
Δρόμους ἀλλάζουν ἑκατὸν καὶ εἰς τὴν ἄμμον σθύνουν·

Καὶ πῶς νὰ ἔχη χαλινὸν ἡ ἀναιδὴς κακία,
Ἐν ᾧ ἀπ' ὅλους δέχεται ἐγκώμια μυρία;
Ἐκεῖνος ὅστις πάντοτε τοὺς φίλους του προδίδει
Καὶ τὴν ἀπάτην θεωρεῖ ὡς νόστιμον παιγνίδι,
Ἐκεῖνος ὀνομάζεται Πολιτικὸς μεγάλος,
Τοῦ πλάστου ἀριστούργημα, Ταλεῖράνος ἄλλος.
Ὁ φιλοδίκαιος Γραικὸς εἶναι Γραικὸς εὐήθης,
Ὁ ἀγαθὸς ἀνίκανος, μωρὸς ὁ φιλαλήθης·
Ὡς ἄξιος, ὡς φρόνιμος ὁ κλέπτης ἐπαινεῖται.

Αὐτὸς ὁ ψευδαπόστολος ὅστις παντοῦ κινεῖται,
Τὸ σπερμολόγον ἔκτρωμα ὁποῦ παντοῦ τρυπώνει
Καὶ μὲ χουλιάραν βρομερὰν τὸ πᾶν ἀνακατόνει,
Ὁ παντατρέχας Ἀγγελος, τῶν φατριῶν ὁ φίλος,
Ὅστις σαλεύει τὴν οὐρὰν ἔς τοὺς Δυνατοὺς σὰν σκύλλος
Καὶ ἀπὸ τὰ στρατόπεδα πηδᾷ ἔς τοὺς Ἐπιτρόπους,
Αὐτὸς εἶν' ὁ καλῆτερος ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

«—Σιώπα Σοῦτσε! ἔς τοὺς κακοὺς μὴν πρόσφερε καθρέπτας·

» Μήπως δὲν ἴδαμεν ἡμεῖς τόσους Ἐπάρχους κλέπτας;

» Μήπως δὲν ἴδαμεν ἡμεῖς ν' ἀρμέγουν τὴν Ἑλλάδα

» Ἐκτελεσταὶ καὶ Ὑπουργοὶ καθεὶς μὲ τὴν ἀράδα;

» Καὶ ὅμως σιωπήσαμεν, ἀφήσαμεν νὰ τρέχη

» Καὶ νὰ πηγαίνει πάντοτε τὸ πράγμα ὅπως ἔχη·

» Ἀφήσαμεν τοὺς κόλακας νὰ γλύφουν τοὺς Μεγάλους,

» Καὶ λόγιοι, ἀφήσαμεν λογιοτάτους ἄλλους

» Εἰς τῶν Προκτρίτων ταῖς αὐλαῖς νὰ κοιτώνται ῥιμμένοι,
 » Σάν ψιττακοὶ νὰ φλυαροῦν, εἰς τὸ κλουβὶ κλεισμένοι.
 » Δὲν σὲ ἀρέσκωμεν ἡμεῖς; Σιώπα! βουβὸς μεῖνε!
 » Καθένας Διπλωματικὸς δὲν ἔμπορεῖ νὰ ᾔηται
 » Ἀτιμωρήτως χαμερπῆς, ψεύστης καὶ Φαρισαῖος;
 » Ὅποιον ἐμπρὸς σου κι' ἂν ἰδῇς, ἅς ᾔηται καὶ δικαίως,
 » Πρέπει νὰ κάθεται κρυφὰ καὶ νὰ τὸν ζωγραφίζης;
 » Ἡ ἔργον Χριστιανικόν, θεάρεστον νομίζεις
 » Τὸ νὰ πληγόνῃς ὅλους μας γιὰ μιὰν ξερὴ πατρίδα;
 » Ἐκεῖνος τί σ' ἐπείραξεν ἂν ἔχ' αὐτιά τοῦ Μῆδα,
 » Ἄν ἔχῃ γάτου κύτταγμα, μορφὴν ἀλωπεκώδη,
 » Ἄν ἔχῃ καύκαλα βωδιοῦ, ἂν φέρεται σὰν βῶδι;
 » Τί πολεμᾷς τὰ ἥθη μας; ἥλθες νὰ δώσης νόμους;
 » Ὡσὰν πιθήκους τί τραβᾷς τοὺς Γραμματεῖς 'ς τοὺς δρόμους;
 » Τί προσκαλεῖς ἀπάνθρωπα τὸν κόσμον ἐμπροστὰ των
 » Καὶ προξενεῖς τὸν γέλωτα μὲ τὰ σκιρτήματά των;
 » Αὐτὰ τὰ τόσα γέλοια σου θέλουν σὲ φέρεϊ θρήνους;
 » Τί πιάνεσαι ἀστόχαστα μὲ τούτους καὶ μ' ἐκείνους;
 » Ἄν ἡ Ἑλλάς κατέστρεψεν Ἀγάδων χιλιάδαις,
 » Εἶναι Γραικοὶ Βεζίριδες, εἶναι Γραικοὶ Πασάδες,
 » Εἶναι Μουφτίδες ῥασωτοὶ καὶ μοναχοὶ Δερβίσαι·
 » Τὴν μέθην των, τὴν λύσσαν των πῶς, Σοῦτσε, δὲν φοβεῖσαι;
 — Νὰ φοβηθῶ! καὶ διατί; κανένα ὀνομάζω;
 Κανένα των προσωπικῶς μὲ ἴδες νὰ πειράζω;
 Κι' ἂν τ' ὄνομα τινὸς εἰπῶ, μὴν βλάπτω τ' ὄνομά του;
 Τὸ στέλλω νὰ κατρακυλᾷ μὲ τὸ τοῦ Ἑρωστράτου·
 Χωρὶς ἐμέ, θέλει κανεὶς μάθει ποτὲ ἂν ζῶσι
 Τόσοι κακοῦργοι—ΟΠΟΥΛΟΙ καὶ—ΙΔΑΙ ἄλλοι τόσοι;
 Στοχάζεσθε πῶς ἀγαπῶ τοὺς ἄλλους νὰ κεντρώνω
 Καὶ τὴν χολὴν μου πάντοτε ἀδίκως νὰ θολώνω;

Ποσάκις ἐπεθύμησα τὴν λύραν νὰ τονίσω,
Τὰς νίκας τοῦ Κανάρη μας γλυκὰ νὰ τραγουδήσω!
Ποσάκις ἐπεθύμησα ν' ἀφήσω χαραγμένες
Καὶ μὲ τοιχεῖα χρύσινα εἰς ἱάσπιν γραμμένες
Τὴν τόλμην καὶ τὴν φρόνησιν τοῦ θεοῦ Κριεζῆ μου
Καὶ τὰς σπανίας ἀρετὰς τοῦ φίλου Νικοδήμου!
Πλὴν αἱ φωναί, πλὴν οἱ κλαυθοὶ τῆς δυστυχοῦς Γραικίας
Μὲ κυνηγοῦν καὶ φθάνουσι ἔς τὰ βάθη τῆς καρδίας,
Σπαράττονται τὰ σπλάγχνα μου εἰς τοὺς δριμεῖς τῆς πόνους·
Βλέπω χιλίους γύρω τῆς ἀσπλάγχνου δολοφόνου,
Τὰ δάκρυά μου στάζουσι, τὸ τόξον μου τεντώνω,
Τοὺς μητροκτόνους Ἑλλήνας διώκω καὶ πληγόνω.

ΣΑΤΥΡΑ ΤΡΙΤΗ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΝ ΣΟΥΤΣΟΝ

ΣΥΝΤΕΘΕΙΣΑ ΤΟ 1826 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΝ ΜΗΝΑ

Τί κοπιάζεις, ἀδελφὲ, ν' ἀσπρίσης τοὺς Ἀράπας;
Νὰ καταστήσης Περικλεῖς τοῦ ἔθνους τοὺς Σατράπας;
Ἀνωφελῶς ἐργάζεσαι πρὸς σύστασιν τῶν νόμων
Καὶ δείχνεις εἰς τοὺς Ἑλληνας τῆς δόξης των τὸν δρόμον
Οἱ λόγοι σου ἡρωΐσμοῦ σπινθῆρας δὲν ἀνάπτουν
Καὶ Διπλωμάται πονηροὶ τὸν λάκκον σου σὲ σκάπτουν·

Αὐτὸ τῆς ὑπουλότητος τὸ ζωντανὸν σχολεῖον,
Τοῦ βδελυκτοῦ ἐγωΐσμοῦ τὸ βρομερὸν ἀγγεῖον,
Ὁ πῖθος ὅπου ἔρρευσαν αἱ πλάναι καὶ οἱ δόλοι,
Αὐτὸ τὸ κλεφτοφάναρον, ὅπου οἱ κλέπται ὄλοι
Ὡς ὄργανόν των ἀγαποῦν ᾗς τὸ πλάγι των νὰ ἔχουν
Καὶ πάντοτε μ' αὐτὸ σιγὰ ᾗς τὰ σκοτεινὰ νὰ τρέχουν,
Αὐτὸς ὅστις ἐβύζαξε τὸ γάλα τῆς κακίας
Καὶ τρίχαις ἄσπραις εὐγαλεν εἰς τὰς παρανομίας,
Αὐτὸς παντοῦ συκοφαντεῖ τὴν ἄδολον ψυχὴν σου
Καὶ χύνει τὸ φαρμάκι του εἰς τὴν ὑπόληψίν σου.
Σ' τοὺς ἐλευθέρους σὲ καλεῖ κακὸν ἀριστοκράτην,
Καὶ εἰς τοὺς τυραννόφρονας αὐθάδη ἐχλοκράτην·

Εἰς ταῖς αὐλαῖς τῶν Δυνατῶν βράδῳ πουργὸν συχνάζει,
 Τοὺς ἐρεθίζει κατὰ σοῦ, καὶ κατὰ σοῦ φωνάζει:
 » Ὁ Σοῦττος εἶν' εἰς τὸν λαὸν μὲ τὴν ψυχὴν δοσμένος·
 Εἶναι ἀπὸ τὰ γράμματα ὁ νοῦς του σαλευμένος
 Ἔχει σκοπὸν τὴν ἀνοιξιν ν' ἀφήσῃ τὴν Γραικίαν,
 Καὶ δὲν τὸν μέλλει ἂν αὐτὴ ριφθῇ 'ς τὴν ἀναρχίαν·
 Ὅλους μισεῖ τοὺς Προὔχοντας· θέλει νὰ σᾶς κρημνίσῃ·
 Θέλει νὰ ἦναι οἱ Γραικοὶ ἐλεύθεροι καὶ ἴσοι·
 Ἴσος ἐκείνος ὁ Γραικὸς, ὁ καταλασπωμένος,
 Μὲ σέ, ὅστις 'ς τὸ μάλαγμα εὐρέθης γεννημένος!
 Ὁ Σοῦττος ὅμως σήμερον τέτοιαις ιδέαις ἔχει
 Καὶ ταῖς οὐραῖς σας, ὅλους μας, κρυφὰ μᾶς κατατρέχει·
 Εἰς τοὺς Μεγάλους παριστῶν τὴν δόξαν τῶν Κατῶνων,
 Τὴν δόξαν τῶν Λαφαγετῶν καὶ τῶν Οὐαζεγκτώνων,
 Ζητεῖ κανένα ἐξ αὐτῶν νὰ κάμῃ Ῥοβεσπιέρον.»
 Τοὺς λόγους τῆς ἀλώπεκος ἀκούει ἓνας γέρον,
 Πιστεύει τὰ σοφίσματα τοῦ χαμερποῦς ἐχθροῦ σου
 Καὶ λέγει ὅσα ἤμπορεῖ νὰ φαντασθῇ ὁ νοῦς σου·
 Τὰ θολωμένα μάτια του ἀπ' τὸν θυμὸν γουρλόνων,
 Φωνάζει ταῖς μουστάκαις του σὰν δυὸ σουβλιὰ σηκόνων:¹
 « Τὶ θέλει τὸ παιδὶ αὐτό; Ζητεῖ νὰ μᾶς κρημνίσῃ;
 Ζητεῖ μὲ τὸ κονδύλι του τοὺς Δυνατοὺς νὰ σείσῃ;
 Ἐγὼ ἂν ἤμουν ἔμπορος, ὁπόταν ἤμουν νέος,
 Αὐθέντης εἶμαι σήμερ καὶ στύλος τοῦ Μωρέως

¹) Μὲ τὴν ἐξεικόνισιν αὐτοῦ τοῦ γέροντος, θέλω νὰ παραστήσω ἓνα Πελοποννήσιον πραγματευτὴν εἰς τὴν νεανικὴν του ἡλικίαν, Κοτζάβασιν ἐπὶ Τουρκίας, Ἐπαρχιοφάγον μετὰ τὴν ἐπανάστασιν. Δὲν ἔλαβα τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσω κανένα ἐκ τῶν Προυχόντων τοῦ Μωρέως· ὅθεν ἡ ζωγραφία τοῦ γέροντος τούτου εἶναι πλάσμα τῆς φαντασίας· ὅθεν ὅστις ἐκ τῶν Πρώτων τῆς Πελοποννήσου ἐγγιχθῇ, θέλει ἀποδείξει ἀναμφιδόλως, ὅτι τὸ πρωτότυπον τῆς εἰκόνος αὐτῆς ζῇ.

Τί θέλει τὸ παιδὶ αὐτό; ζητεῖ τὸ χαλινάρι
 Ἀπὸ τὰ δύο χέρια μας μὲ ταῖς φωναῖς νὰ πάρῃ;
 Νὰ μᾶς ἀλλάξῃ θέλ' αὐτὸ τὸ χθεσινὸ φυντάνι;
 Ἄς πάγῃ ἔς τὴν κατάρρα μου κι' ἄς μὴν μὲ χολοσκάνῃ!
 Μὲ ταῖς γαζέταις, τοῦ λαοῦ τὰ μάτια θὰ ν' ἀνοίξῃ
 Ἡ χώρα μας θὰ σηκωθῇ καὶ ὅλους θὰ μᾶς πνίξῃ.
 Πάντα νὰ μένῃ ἄλυωτος ἂν ᾔην' ἀποθαμένος,
 Ἄν ζῇ νὰ γένῃ Ἑβριὸς αὐτὸς ὁ μαγιωμένος
 Ὅπου μᾶς ἐπρωτόφερε γαζέταις ἔς τὴν Γρικίια,
 Καὶ τὸν λαὸν διαβόλευσε μὲ τὴν τυπογραφία!
 Ἡμεῖς προτοῦ τί εἶχαμε; τοὺς θησαυροὺς τοῦ Κροίσου
 Καὶ τὰ καλὰ χαιρόμασθαι αὐτοῦ τοῦ παραδείσου,
 Ἐτρώγαμεν, ἐπίναμεν ἔς ταῖς ψάθαις ξαπλωμένοι.
 Μὲ ξένους κόπους εἵμασθαι κουκουναροθερμιμένοι.
 Τὸ σθέρον μου πλέον φαρδὺν ἀπ' τοῦ βωδίου τὸν εἶχα,
 Καὶ τώρα μοῦ κατάντησε λιανὸς ὡσὰν ἡ τρίχα.
 Ἔνα ἀρνὶ ἔς τὴν καθησιὰμποροῦσα νὰ παστρεύσω.
 Καὶ μόλις σήμερα μπορῶ τρεῖς κόταις νὰ χωνεύσω.
 Ὅς τοὺς δρόμους ὅταν εὐγαῖνα, ὅλοι μ' ἐχαιρετοῦσαν,
 Ἐσταύροναν τὰ χέρια τους καὶ μὲ ἀκολουθοῦσαν.
 Ἀφ' οὗ ἤλθαν τὰ γράμματα, ἡ ἐντροπὴ ἐχάθη,
 Ἐξύπνησ' ὅλος ὁ λαός, ὁ κόσμος ἐτρελάθη.
 Δὲν θέλει νὰ μᾶς προσκυνῇ, ἀφέντας δὲν μᾶς λέγει.
 Κανένας μας δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν πολυαρμέγῃ.
 Αὐτοὶ ναὶ οἱ σκυλλόφραγγοὶ καὶ τὰ ψαλιδοκέρια
 Τὸν φάλαγγα, τὴν δύναμιν μᾶς πῆραν ἀπ' τὰ χέρια.
 Οἱ Σοῦτσοι, ὁ Γεννάδιος, καὶ ὅσοι τέτοιοι ἄλλοι,
 Ἄς πάγουνε ἔς τ' ἀνάθεμα, ποῦ νὰ τοὺς παρ' ἡ ζάλη!
 Δὲν θέλουν ὑπουργήματα, τάξιν ζητοῦν νὰ φέρουν.
 Ὅταν ἀνθρώπους μᾶς ἰδοῦν, χαμογελοῦν καὶ χαίρουν.

Ὁ Σατανᾶς Γραμματικούς πολλοὺς μᾶς εἶχε στείλει,
 Πλὴν μ' ἓνα μόνον κόκκαλο τοὺς κλείαμεν τὰ χεῖλη·
 Δὲν θέλουμε τὰ γράμματα· νὰ φύγουν χωρὶς ἄλλο·
 Ἐγὼ διὰ ὑπογραφὴν τὸ δάκτυλό μου βάλλω,
 Κι' ἂν τὸ μικρό μου δάκτυλο δὲν θέλω νὰ λερῶσω,
 Τὴν σιδερένια βοῦλά μου μπορῶ νὰ μελανώσω·
 Εἰς ἓνα σαρδελόχαρτο μόνος μπορῶ νὰ βάλω
 » Ὑγιαῖς καὶ χαιρετίσματα καὶ γκιῶτα νὰ μὴν σφάλω·
 Ἐγὼ δὲν εἶχα εἶδῃσι τ' εἶναι τὸ ἄλφα βῆτα,
 Τὰ γκάμα καὶ τὰ ἔψιλα, τὰ ὅμεκρα τὰ ζῆτα,
 Ὅταν 'ς τὴν πόλιν ἔτρεχα καὶ λάδι ἐπουλοῦσα·
 Τὰ δέκα ἐργαστήρια μου 'ς τὰ δάκτυλα μετροῦσα,
 Κι' ἂν κάποτες δὲν ἤξευρα βαθειὰ νὰ λογαριάσω,
 Ἄντις νὰ τρέχω μόνος μου τὸν νοῦ μου νὰ χαλάσω,
 Ἐφώναζα 'ς τὸ πλάγιμου ἓναν σχισμένο Φράγγο·
 Φράγγο (τὸν ἔλεγα) μωρέ! σὲ τάζω ἓνα φράγγο
 Κι' ἓνα ποτήρι βαθουλὸ, καλὸ κρασί γεμάτο,
 Ἄν μ' εὕρῃς τοῦ λογαριασμοῦ τὸν κάτω κάτω πάτο·
 Δὲν θέλουμε τὰ γράμματα δὲν θέλουμε μαγειρίαις,
 Σατούρνους¹ καὶ λογοτριβαῖς² καὶ ἄλλαις φλυαρίαις·
 Τὸ γράψιμο, τὸ διάβασμα πειράζουν τὸ στομάχι·
 Τὰ γρόσια μόνον ἔρχονται σὰν κουρασθῇ ἡ βᾶχη·
 Οἱ φωρολογιῶτατοι τί ἔχουν; τί κερδίζουν;
 Ὅς τοὺς μαγειριοὺς μας πάντοτε σὰν λύκοι τριγουρίζουν
 Ἡ λάσπη στέκει πάντοτε 'ς τὸ βρόμιο φόρεμά τους·
 Τὰ δάκτυλά τους φαίνονται 'ς τὸ τρύπιο πόδημά τους·
 Ἄ! τὰ παιδιὰ μας ἄμποτε τὰ μάτια τους νὰ χάσουν,
 Παρὰ νὰ μάθουν γράμματα καὶ νὰ μᾶς ἐντροπιάσουν! »

¹) Σατύρας.

²) Διατριβᾶς.

Αὐτὰ φωνάζει καθ' ἡμῶν ἓνας χονδρὸς Πιλάτος,
 Ἐπὶ προλήψεις βρομεραῖς, ἀπὸ χολὴν γεμάτος·
 βαστάζος ὄντως χρυσωτὸς καὶ βάνυστος πολίτης,
 Καλμοῦκος, μιζοθάμβητος, βαθὺς Ἀνατολίτης·

Ὁ Φαρισαῖος ἐπαινεῖ τὸν ἄλογον θυμὸν του
 Καὶ χαμηλόνων ταπεινὰ στήν γῆν τὸ πρόσωπόν του,
 Τὸν λέγει: «Ἐκλαμπρότατε! κ' ἐγὼ ναὶ εἶμαι ξένος,
 Ὅμως κηρύττω πάντοτε πῶς σὺ βαστάς τὸ Γένος·
 Σὲ πάντα καὶ τοὺς φίλους σου πιστότατα δουλεύω.
 Ἡμέραν νύκτα διὰ σέ, αὐθέντη, μαγειρεύω·
 Ἐν ὅσῳ ζῶ, οἱ Ἕλληνες θέλουν σὰς θυμιάζει·
 Καθὼς τοὺς πρέπει, ὅς τὸν ζυγὸν θέλουν ἀναστενάζει·
 Οἱ Σοῦτσοι ἐξεφύλησαν, ζητοῦν νὰ σὰς κορμηνίσουν·
 Ἡμέραν νύκτα τὸν λαὸν σπουδάζουν νὰ ξυπνήσουν·
 Τὴν κεφαλὴν των θὰ κτυποῦν μεθαύριον ὅς τοὺς τοίχους·
 Οἱ Σοῦτσοι εἶναι ποιηταί, ἡξεύρουν μόνον στίχους·
 Τῆς βλαχικῆς μανέστρας των ἔχασαν τὴν χουλιάραν,
 Καὶ τώρα εἰς τοὺς ὤμους των ἐπῆραν τὴν κιθάραν·
 Νὰ κλέπτουν δὲν εἶν' ἄξιοι, οὔτε νὰ κολακεύουν·
 Μιὰν λέξιν ξερὴν ἄζουμην, τὴν ἀρετὴν λατρεύουν·
 Ἄνδρας γυναῖκα εἶν' αὐτῇ; ἀκόμη δὲν τὴν ἶδα.
 Εἰς κάθε φράσιν ἄνοστα σὲ φέρουν τὴν πατρίδα.»
 —» Ἄς πάγουνε ὅς τὸ διάβολο! ἅς μὴν μάς ἀκουμβοῦνται!
 Δὲν ἔχουν αὐτοὶ κτήματα· τὸ Γένος δὲν λυποῦνται·
 Τί ἔχουν; τί θὰ στερηθοῦν; τὰ πλούτη;..—τὴν Ἑλλάδα·
 Αὐτὴν σεῖς τὴν ἀρμέγετε, λησταί, σὰν ἀγελάδα·
 Ἐσχίσατε τὰ στήθη της, φατριασταὶ αὐθάδεις!
 Τὸ ἱερόν της ἔδαφος κατήντησεν ὡς ἄδης
 Ἐπὶ τὰς κακουργίας σας καὶ συνεχεῖς ληστείας·
 Γεμίσατε τὸ σῶμά της ἀπὸ πληγὰς καιρίας.

Ἵπὲρ αὐτῆς ἐσφάχθημεν ἡμεῖς εἰς τὴν Βλαχίαν,
Κ' εἰς ταύτην ἐπροσφέραμεν τὸ εἶναί μας θυσίαν.

Εἶναι καιρὸς νὰ φεύγωμεν, πρὶν εἰς Μολδοβλαχίαν
Οἱ Πρῶτοι μεταβάλωσι τὴν ὄρφανὴν Γραικίαν.
Τοῦ ἱεροῦ πολέμου της ἀκούοντες τὸν κρότον,
Τὰ ἅγιά της χώματα πατοῦντες κατὰ πρῶτον,
Τὰ βρέξαμεν μὲ δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης,
Καὶ σήμερον τ' ἀφίνομεν μὲ δάκρυα ὀδύνης.

ΣΑΤΥΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΣΥΝΤΕΘΕΙΣΑ ΤΟ 1827 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 20

ΔΕΝ μὲ ἀφίνεις Σάτυρα; δὲν λείπεις ἀπ' ἐμπρὺς μου;
Δὲν θέλω ταῖς φιλίαις σου νὰ μὴν σὲ διῇ τὸ φῶς μου·
Ἄφ' οὗ ἐγειτονεύσαμεν δὲν ἴδα ἡσυχίαν
Καὶ εἶμαι ἀκατάπαυστα εἰς μαύρην τρικυμίαν.
Ὅσοι παχεῖς ἱμάμιδες, τῆς τυραννίας στύλοι,
Τοῦ Βάκχου ὁμοτράπεζοι, τῆς Ἀφροδίτης φίλοι,
Νὰ φάγουν μόνον καὶ νὰ πιοῦν ἔχουν πρὸ ὀφθαλμῶν των
Καὶ πετραχήλι κακιῶν φοροῦν ἰς τὸν λαϊμόν των,
Ὅσοι Πιλάτοι δόλιοι, τηγανιτοθρεμμένοι,
Εἰς δεκανίκι φατριῶν εἶναι ἀκουμβισμένοι,
Καὶ μὲ τὰ μαῦρα ῥάσα των τοὺς κύρακας ὁμοιάζουν,
Ὅλοι πετοῦν ἐπάνω μου καὶ κρὰ κρὰ κρὰ φωνάζουν·
Οἱ γνώριμοί μου μ' ἄφησαν, κρυφὰ μὲ κατατρέχουν
Καὶ δὲν ἤξεύρω οὔτ' ἐγὼ τί ἔπαθον, τί ἔχουν.
Ὅταν τοὺς εὖρω, σιωποῦν, σφαλλοῦν τὰ στόματά των
Καὶ διευθύνουν παρευθὺς ἄλλοῦ τὰ βήματά των·
Ἡ λόγους πατριωτικοὺς ἀρχίζουν νὰ συρράπτουν
Καὶ τὴν ἰδιοτέλειαν εἰς τὴν ψυχὴν των θάπτουν.
Ἐκεῖνος ὅστις ὕβριζε προχθὲς τοὺς Αἰγινίτας
Καὶ μὲ τοὺς παρωνόμαζεν Ὅσποδαρομεσίτας,

Ἐκεῖνος τρέχει σήμερον ἔς τὴν Τῆνον, ἢ ἔς τὴν Σύραν,
 Καὶ τῶν Πληρεξουσίων μας κτυπῶν σιγὰ τὴν θύραν,
 Ἐμβαίνει, τοὺς παρακινεῖ ἔς τὴν Αἴγιναν νὰ φθάσουν,
 Ἄν θέλουν ἀπὸ τὸν κρημνὸν τὸ ἔθνος των ν' ἀρπάσουν,
 Κ' ἐν ᾧ παντοῦ διαλαλεῖ πῶς πτωχοασκητεῖ.

Τὴν λυγδερὴν μανέστραν τοῦ ἔς τὰ σκότῃ μαγειρεῖ.

Ἐκεῖνος ὅστις ὕβριζεν ἐμπρὸς μου τοὺς Καστρίτας
 Καὶ τοὺς ὠνόμαζε προχθὲς φατριαστὰς πολίτας,
 Ἐκεῖνος τρέχει σήμερον νὰ γένη Γραμματεὺς των
 Καὶ μὲ τὸ κονδυλάκι του κεραυνοβόλος Ζεὺς των¹
 Ὅλον αὐτὸ τὸ στράτευμα τῶν ἀναιδῶν κολάκων,
 Τῶν χαμερπῶν πολιτικῶν καὶ τῶν γλυφοπινάκων,
 Οἱ κυνηγοὶ τῶν θησαυρῶν καὶ τῶν ὑπουργημάτων,
 Κουράζουν ἐναντίον μου παντοῦ τὰ στόματά των.

Χθὲς τὸ πουργὸ ἐκάθουμουν εἰς σκέψεις βυθισμένος,
 Ἀπὸ βιβλία καὶ νεκροὺς περιτριγυρισμένος,
 Καὶ θεωρῶν τοὺς Δυνατοὺς τοῦ δυστυχοῦς μας Γένους
 Ὡς ἀχορτάγους λέοντας, ὡς λύκους πεινασμένους,
 Τοὺς καταρώμην κ' ἔλεγα· «Ποτὲ δὲν θὰ ξυπνήσῃ
 » Αὐτὸς ὁ ἄθλιος λαὸς δὲν θὰ τοὺς σωφρονίσῃ;
 » Ὡς πότε θὰ πλκχόνεται μὲ σιδερένιο χέρι;
 » Ὡς πότε θὰ πληγόνεται καὶ θὰ τὸ ὑποφέρει; »
 Βλέπω κ' ἐμβαίνει ἑξαφνα ἓνας μικρὸς Μπογιάρης,
 Φυντάνι Φαναριώτικον, τῆς Μπογδανιάς Σερδάρης,
 Ἀνάθρεμμα τῶν Ψωμαθιδῶν, ἔς τὴν λάσπην βουτημένος,
 Φαναριωτίσκος παλαιός, πτωχὸς καὶ ξεπλυσμένος,

¹) Τοῦτο δὲν ἀναφέρεται εἰς κανένα ἐκ τῶν σημερινῶν Γραμματέων τῆς Ἑρμιόνης, ἀλλ' εἰς μερικοὺς, οὔτινας, ἐν ἑσφ ἔβλεπον ἀδυνάτους τοὺς ἐν Ἑρμιόνη, τοὺς κατηγόρουσαν ὡς φατριαστὰς· ἀφ' οὗ ὁμοίως ἐνόμισαν, ὅτι μέλλει νὰ συγκροτηθῇ ἐκεῖ Ἑθνικὴ Συνέλευσις, ἐνηργησαν ματαίως νὰ ψηφισθῶσι Γραμματεῖς.

Ὅσ' ἂν τὰ τριαντάφυλλα τὰ καταμαραμένα,
Ἦ σ' ἂν τ' αὐτὰ τῆς Πασχαλίας τὰ μισοξεθαμμένα·
«Μὲ τί καρδιά (μ' ἐφώναζε) κτυπᾷς τ' ἀφεντικό μου
Καὶ νὰ μᾶς δέσης προσπαθῇς εἰς τὸν ζυγὸν τοῦ νόμου;
Τί προστατεύεις τὸν λαόν; τουκάκου κοπιᾷζεις·
Τί σ' ἔκαμεν ὁ Μπέης μου καὶ τὸν παρομοιάζεις
Μὲ μαῦρο τυφλοπόντικον, ὅπου ζητεῖ νὰ σβύσῃ
Τὸν λύχνον μας, καὶ σκοτεινὰ ὅλους νὰ μᾶς ἀφήσῃ;
Γροσάκια σὺ καθὼς αὐτὸς, μπορεῖς νὰ μᾶς μοιράσῃς;
Ὅσαις χονδραῖς διαταγαῖς κι' ἂν τοῦ παρρησιᾶσης,
Πάντα σὲ λέγει «Μάλιστα» εὐθὺς ταῖς υπογράφει
Καὶ σ' ἂν σκουπίδια θεωρεῖ τοῦ Γένους τὸ χρυσάφι.
Δὲν θέλουμε πολίτευμα, ψευτοδημοκρατίαις,
Βουλαῖς καὶ Προβουλευματα, Ἐπάρχους κ' Ἐπαρχίαις·
Ἡμεῖς προτοῦ δὲν εἴχαμεν Παραστατῶν δεκάδες,
Ἀλλὰ Καδίδες, Πρίγγιπας, Αὐθέντας καὶ Πασάδες·
Καδῆς ἅς ἦν ὁ Ν. . ., Βεζύρης ὁ . . .,
Μουφτῆς μας ὁ Π. . ., ὁ Α. . . Μουσελλίμης·
Χωρὶς ξυλιαῖς τοὺς Ἕλληνας ἀνθρώπους δὲν τοὺς κάνεις·
Μὲ τὸ καλὸ, σὲ ἀψηφοῦν καὶ τὸν καιρὸν σου χάνεις.
Ἦ τὸ Γιάσι, τὸν καλὸ καιρὸν, ὅταν ἐδιοικοῦσα,
Τὸν κόσμον ὅλον ἔδερνα καὶ τὸν τσαλαπατοῦσα·
Ἐκεῖ τοὺς κατσιβέλους μου ἐγὼ καθ' ἑβδομάδα
Ἦ τὸν φάλαγγα τοὺς ἔστρωνα ὅλους μὲ τὴν ἀράδα.
Σοῦτσος μὴν ὀνομάζεσαι! νὰ ἦσαι δὲν τ' ἀξίζεις.
Μ' αὐτὰ σου τὰ φρονήματα τὴν γενεάν σου βρίζεις·
Φανάρι μου λαμπρότατο! Φανάρι ἀκουσμένο!
Πῶς ἤσουν καὶ πῶς ἐγίνες! ἀπέμεινες σβυσμένο·
Ἄπ' τὰ πολλὰ φυτῆλια σου, ἓνα μικρὸ φυτῆλι.
Ἦ τύχη μας εἰς τὴν ἀρχὴν ἐδῶ μᾶς εἶχε στείλει,

Κι' αὐτὸ οἱ φιλελεύθεροι ζητοῦν νὰ κομματιάσουν
 Καὶ τὰ γιαιλιά σου σήμερον ζητοῦν νὰ κατασπάσουν
 Αἱ Σοῦτσέ μου! λησμόνησες πῶς εἶσαι Φαναριώτης;
 Τί μ' ἔγινες φιλογενῆς καὶ Ψωροπατριώτης;
 Δὲν συνεργεῖς νὰ μᾶς δοθῇ κανέννας Ὅσποδάρος;
 Τότε καὶ σὺ θὰ εὐτυχῇς, καὶ σὺ θὰ ἦσαι γλάρος,
 Καὶ σὺ θὰ γλύφης κόκκαλα, θὰ ἦσαι χρυσωμένος,
 Θὰ βλέπης νὰ σὲ προσκυνῇ ὅλον αὐτὸ τὸ Γένος,
 Καὶ 'ς τὴν αὐτὴν, ὡς εὐγενῆς, θὰ ἔχῃς χώραν πρώτην
 Θεέ μου δός μας Πρίγγιπα κανένα Φαναριώτην
 Ἀπὸ μεγαλοπρέπειαν κ' εὐγένειαν γεμάτον,
 Κανένα Σοῦτσον, Καρατζᾶν, ἢ τὸν Μαυροκορδάτον!
 Εἰς τὴν Γραικίαν ἅς βαλθῇ κανέννας Ὅσποδάρος
 Κι' ἀφ' οὗ τὸν διοῦν τὰ μάτια μου ἅς μὲ ἀρπάξῃ ὁ Χάρος! » ¹

Αὐτὰ μὲ λέγουν, Σάτυρα, αὐτὰ μὲ κοπανίζουν,
 Καὶ τὸ κεφάλι μου μ' αὐτοὺς τοὺς λόγους των ζαλίζουν·
 Τί θέλεις! πλῆθος μυρμηγκιῶν, αὐτόχθονας καὶ ξένους,
 Ὅσοι σὰν βδέλλαις ρούφησαν τὰ αἵματα τοῦ Γένους,
 Ὅσιν τὴν πλάτη μου τοὺς φόρτωσες, μ' ἐκόπηκαν τὰ μέλη,
 Κ' ἐσένα ἀδιάκριτη, τελείως δὲν σὲ μέλλει·
 Σιώπη! φύγε! λείψε με! τὸ κρίμα μου θὰ σ' εὔρῃ.

Θέλεις νὰ βλέπω ποντικούς νὰ τρώγουν τὸ ἀλεύρι,
 Ἐπίτροποι νὰ λέγωνται καὶ Φροντισταὶ τοῦ Γένους,
 Καὶ νὰ προσφέρω εἰς αὐτοὺς ἐγκώμια καὶ ἐπαίνους;
 Θέλεις νὰ ἀφίνω νὰ λαλοῦν Ἐφημεριδογράφοι
 Καὶ τὴν τιμὴν των νὰ πουλοῦν γιὰ κάμποσο χρυσάφι,

¹) Ἐγὼ πολέμῳ τὸ Φαναριωτικὸν σύστημα, τὸ ὅποσον εἰσῆλθον
 κατὰ δυστυχίαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὅχι ὅλους ἐν γένει τοὺς Φανα-
 ριώτας· γνωρίζω, ὅτι μεταξὺ αὐτῶν εὐρίσκονται καὶ καλοὶ· ὁ Ἰάκω-
 βος Πρίζος εἶναι Φαναριώτης· ἔμωις εἶναι ἀξιοσέβαστος διὰ τὴν ἀρε-
 τὴν, διὰ τὴν παιδείαν καὶ τὴν φιλογενεῖάν του.

Εἰς τὰ πανοῦργα φύλλα των νὰ σπείρουν κολακείας
 Καὶ νὰ κηρύττουν τεχνικὰ «Συνθήκας τῆς Βλαχίας»
 Γιὰ νὰ μᾶς ἔλθῃ ὄρεξις νὰ γίνωμεν καὶ Βλάχοι
 Καὶ νὰ μᾶς αἱματόνεται κάθε στιγμὴν ἡ ῥάχη;
 Τὸ στόμα πάλιν ἀνοιξες ποῦ νὰ στὸ κλείσῃ ὁ Χάρος;
 Πότε καὶ πόθεν ἔλαβες αὐτὸ τὸ τόσον θάρρος;
 Ὁ Φαρμακίδης αὔριον ἀπ' τὸν θυμὸν θ' ἀφρίσῃ·
 Τὸ πράσινο φαρμάκι του ἐπάνω σου θὰ χύσῃ.
 Αὐτὸν καλὲ νὰ φοβηθῶ! ἅς γράψῃ ὅ,τι θέλει,
 Ὅ,τι κι' ἂν θέλῃ ἅς εἰπῇ, τελείως δὲν μὲ μέλλει.
 Τὸν Σοῦτσον λέγω αὔριον καὶ σοῦ τὸν διορθώνει.¹
 Μὲ ἄλλην του ἐπιστολὴν σοῦ τὸν περιμαζώνει.
 Οἱ πατριῶται Ψαῤῥιανοὶ ἔς τοὺς τοίχους τὴν ἀπλόνουν,
 Καὶ οἱ Ναυπλιῶται πρόθυμοι ἔς τὸν πλάτανον τὴν στρώνουν
 — Ἀ! κἀνεὸς Κοτζάβασῃ ὁ φάλαγγας θὰ σ' εὔρῃ·
 —Θέλεις λοιπὸν νὰ βουβαθῶ, κι' ὁ κόσμος νὰ κ' ἑύρῃ
 Πῶς ἀπὸ τούτους ἔξ' ἑπτὰ τρυγοῦν τὸ Γένος ὅλον
 Μὲ ἀρπαγαῖς καὶ μὲ κλοπαῖς, μὲ βίαν καὶ μὲ δόλον;
 Ἐκεῖνοι συμπεθέρευσαν μὲ στρατηγούς μεγάλους,
 Προσφέρουν μὲ ταῖς κόραις των, ἀντὶ προικὸς καὶ κάλλους,
 Ἀντὶ χονδροῦ τραχώματος, μεγάλαις Ἐπαρχίαις
 Καὶ τὴν Ἑλλάδα τυραννοῦν μὲ ταῖς ραδιουργίαις·
 Αὐτὸς τὴν Ἐπαρχίαν του ἐρωτικὰ λατρεύει
 Καὶ σὰν γυναῖκα εὐμορφὴν μὲ γέλοια τὴν χαϊδεύει·
 Ὡσὰν πιστὸς τῆς σύζυγος ποτὲ δὲν τὴν ἀφίγει
 Καὶ μὲ τὸ χέρι του ζητεῖ ἔς τὰ σκότῃ νὰ τὴν γδύνῃ·
 —Τρελάθηκες φιδογλωσσοῦ! τὴν γλῶσσά σου νὰ φάγῃς;
 Θὰ μᾶς ἀκούσουν κ' ὕστερο ἔς τ' ἀνάθεμα θὰ πάγῃς.

1) Ἴδε ἐφημερίδα Φίλος τοῦ Νόμου ἀριθ. 293.

— "Αν ράψης καὶ τὸ στόμα μου, θὰ σκάσω, θὰ φωνάξω,
Εἰς τῶν Γραικῶν τοὺς προὔχοντας, ὅσω μπορῶ, θὰ κράξω :

» Ὡς πότε οἱ φατρίαῶμοί, αἱ τόσαι ἀνομίαι,

« Αἱ τόσαι διαιρέσεις σας, αἱ τόσαι σας ληστεῖαι ;

» Ἐλᾶτε εἰς συναίσθησιν ! ἀφήσατε τὰ πάθη·

» Ἀπὸ τὰς διχονοίας σας τὸ Γένος σας ἐχάθη·

» Τὸ ἄνομον καὶ τρομερὸν χέρι τῆς Ἀνταρσίας

» Ὡς τὸν Ἰμπρατὴν ἀνοιξε τὰς θύρας τῆς Γραικίας·

» Αὐτὸ τὸ Μεσολόγγι σας, τὸ τόσον φημισμένο,

» Ὡς ταῖς στάχταις ἐξ αἰτίης σας ἐτάφη τὸ καίμενο·

Ἐξακολούθει Σάτυρα ! μὴ σέβεσαι κανένα·

Τὰ χαλινάρια τοῦ θυμοῦ παραίτει τα λυμένα.

Ἐξακολούθει Σάτυρα ! ὠραῖον δρόμον πῆρες·

Θὰ σ' ἀνταμείψουν αὔριον οἱ Δυνατοὶ μὲ λίραις·

Ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ, ἐμπρός, ὀπίσω, κτύπα

Κανένα μὴν οἰκονομῆς ! τὰ σπλάγχχνα ὅλων τρύπα

Καὶ τῶν βελῶν σου κένωνε εἰς ὅλους τὴν φαρέτρην !

Τὸ μετωπὸν σου θὰ κτυπᾷς μεθαύριον ἔς τὴν πέτρην·

Εἰς τὸν λαιμόν μου, φανερὰ στὸ λέγω, δὲν σὲ πέρνω

Καὶ τέτοιο βάρος, μάθετο, κατόπι μου δὲν σέρνω.

Ἐγὼ διὰ ταῖς τρέλαις σου ἐχθροὺς δὲν κάμνω ἄλλους.

Ἐγὼ τοὺς Κοτζαβάσιδες καὶ ὅλους τοὺς Μεγάλους,

Δὲν ἀγριόνω κατ' ἐμοῦ, αὐτοὶ μὲ κατατρέχουν·

Αὐτοὶ πολλὴν εὐγένειαν ἐπάνω των δὲν ἔχουν·

Αὐτοὶ δὲν νοστιμεύονται πολὺ ταῖς νουθεσίαις·

Οἱ λόγιοι τοὺς ἔμαθαν ν' ἀκούουν κολακείαις·

Ὡς τὸν Πόρον μὲ κατέτρεξεν ὁ τρομερὸς Ζαΐμης

Καὶ διὰ σὲ μ' ἐφέρθηκεν ὡς ἄλλος Ἰμπρατὴς¹

¹) Ὁ καταδιωγμὸς τοῦ Κ. Ζαΐμη δὲν μὲ φαίνεται παράξενος· οἱ
λόγοι τῆς ἐλευθερίας εἶναι πικροί· δὲν δύναμαι ὅμως νῆ ἐννοήσω διατ!

—Θέλεις μὲ τὸ κονδύλι μου νὰ τὸν καταστολίσω;
 —"Οχι, δὲν θέλω.—"Αφες με νὰ τὸν παραζαλίσω.
 —Βαριούμαι· τὸν ἐξέχασα· φύγε· μὴ μὲ πειράζης·
 —Τί ἔπαθες; τί θύμωσες καὶ μ' ἀγριοκυττάζεις;
 Στάσου! πῶς τόσον εὐκολα θολόνεις τὴν χολήν σου;
 Λησμόνησες πῶς χρεωστεῖς σ' ἐμένα τὴν ζωὴν σου;
 Ἀπὸ ἐμένα σώθηκες ἐσὺ κι' ὁ σύντροφός σου,
 "Οταν φονιάδες εἴκοσιν ἐφάνηκαν ἐμπρός σου,¹
 "Οταν 'ς τὸ Ἄργος τὰ σπαθιά κρεμοῦσαν 'ς τὸν λαιμό σου
 Κ' ἐφώναζαν ἀπ' τὴν οὐρὰν τραβοῦντες τ' ἄλογό σου.
 » Ἀφέντη! τὸ μπουγγάκι σου μὴν τάχα σὲ βαραίνει;
 » Ἀφέντη! τ' ὠρολόγι σου τί ὦρα νὰ σημαίνει;
 Σὺ τότε κατεχλωμιάσες κ' ἐγὼ πρὶν μὲ ζητήσης
 Εὐθὺς σ' ἐφώναξα 'ς τ' αὐτὴ αὐτὰ νὰ τοὺς λαλήσης·
 » Τὸ ἄλογό μου θὰ σχισθῇ· δὲν εἶν' αὐτὸ σαρδέλα·
 » Δὲν εἶμ' ἐγὼ διοικητής, τῶν ἀδελφῶν μου βδέλλα,
 » Δὲν εἶμ' ἐγὼ καλαμαράς· μισθοὺς ἐγὼ δὲν πέρνω·
 » Ὅσα φλουριά ἐπάνω μου ἀπὸ τὴν Φράντσαν φέρνω
 » Ὅλα θὰ νὰ τὰ λάβετε, εἶν' ὅλα ἐδικὰ σας,
 » Μόνον 'ς ταῖς θήκαις κρύψετε τὰ κοφτερά σπαθιά σας·

ὁ Κ. Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος, ἐν ᾧ μ' ἐφέρετο φιλικώτατα, μὲ παρίστα εἰς τοὺς προὔχοντας τοῦ Πόρου ὡς ταραχοποιόν, καὶ τοὺς ἐσυμβούλευεν νὰ μὲ καναδιώξωσι· ἂν μὲ εἶχεν ἐχθρόν του, διατί μ' ἐδειχνε φιλίαν; ἂν μὲ εἶχε φίλον, διατί μὲ κατέτρεχε; μ' ἔλα ταῦτα δὲν ἔχω μὰ τὴν ἀλήθειαν καμμίαν προσωπικὴν ἔχθραν μὲ τόν Κ. Ἀλέξανδρον Μπουροκορδάτον, ἐδυνάμην νὰ ἤμαι καὶ φίλος του, ἂν ἐδυνάμην νὰ εὐρεθῶ σύμφωνος εἰς τὴν Πολιτικὴν διαγωγὴν καὶ εἰς τὰ φρονήματα· ὁ γλυκύς του τρόπος, τὸ ἐξωτερικόν του μὲ ἀρέσκει.

¹) Εἰς τὰ 1827 περὶ τὸν Ἰούνιον ἀπὸ Ναύπλιον διευθυνόμενη διὰ ξηρᾶς εἰς Ἀθήνας, εἴκοσι κλέπται πλησίον τοῦ Ἄργους μ' ἐπερικύκλωσαν ἐξαίφνης, ἂν δὲν τοὺς ἐφερόμην μὲ φαιδρὸν τρόπον μ' ἐφό-νεον, καθὼς αὐτοὶ τὸ ὁμολόγησαν· ἡμερωθέντες ἀπὸ ἀστεϊότητας, μὲ ἄφησαν, ἀφ' οὗ μ' ἐλευθέρωσαν ἀπὸ τὰ βάρος τινῶν ἐνδυμάτων μου καὶ τοῦ χρυσοῦ, ἔσον εἶχα.

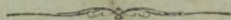
- » Μ' ἀρέσει, παληκάρια μου, ἡ τόση σας ἀνδρεία
» Κ' ἀληθεινὰ μὲ φαίνεσθε σὰν ἄγρια θηρία·
» Ἀδέλφια δὲν μὲ λέγετε; ποιὸς εἶναι ὁ στρατηγός σας;
» Μήπως κανεῖς Κοτζάβασης ἦταν ὁ δάσκαλός σας;
» Ἀδέλφια! ἓνας ἀπ' αὐτοὺς, 'ς τὸ χρέος βουτηγμένος
» Δέκα πῆχῶν κατὰστιχον ἐπρόσφερε 'ς τὸ γένος
» Μόνον γιὰ τοῦ ἀλόγου του τὰ πέταλα ἐζήτει
» Ὅγδόντα λίραις, καὶ μ' αὐταῖς ἐπῆρεν ἓνα σπήτι·
» Οἱ τόποι ὅλοι, φίλοι μου, εἶναι κλεψιᾶς σχολεῖα·
» Ἀπ' τοὺς λαοὺς κρυφὰ κρυφὰ κλέπτουν τὰ Ἐπαρχεῖα·
» Τὰ Ἐπαρχεῖα φανερά οἱ Ὑπουργοὶ γυμνόνουν,
» Κ' οἱ πρόεδροι 'ς τοὺς Ὑπουργοὺς τὰ χέρια των ἀπλόνουν
» Ἡξεύρετε τί ἔγιναν ἡ λίραις τῆς Ἀγγλίας;
» Ταῖς ἔφαγαν οἱ Δυνατοὶ τῆς δυστυχοῦς Γραικίας·
» Ταῖς χώνευσαν οἱ Γραμματεῖς καὶ ὅλ' οἱ ἀρχηγοὶ σας
» Καὶ τώρα ἔμεινε γυμνὸ τὸ δύστυχο κορμὶ σας·
» Νὰ ταῖς στερλίναις μου, παιδιὰ, καὶ μὴ ψωμοζητῆτε!
» Νὰ τ' ὠρολόγι μου, παιδιὰ, καὶ πᾶτε νὰ δυθῆτε!
» Εἰς τὸ ἐξῆς τὸν ἥλιον θὰ ἔχω κι' ὠρολόγι.
» Μήπως κανέννας ἀπὸ σᾶς μὲ τ' ὠρολόγι τρώγη;
» Τρώγει σὰν ἔχη ὄρεξι, κοιμᾶται σὰν νυστάζει,
» Ῥουφᾷ κρασάκι σὰν διψᾷ, καὶ κλέφτει σὰν ἀδειάζη.
» Καθὼς μ' ἀφήσετε, παιδιὰ, δὲν ἔχω πλέον κόπον
» Νὰ κουβαλλῶ τὸ ἔχει μου ἀπ' ἓνα σ' ἄλλον τόπον
» Εἴμ' ἐλαφρὸς σὰν ἄχερο, κι' ἂν φθάσω 'ς τὴν Ἀθήνα
» Θὰ ἔχω διὰ πλοῦτόν μου 'ς τὸ πλάγι μου τὴν πεῖνα.
Τότε σ' ἐγλύτωσα ἐγὼ καὶ τώρα σὺ θυμόνεις;
Ἀχάριστε τί σ' ἔκαμα κι' ἀδίκως μὲ μαλλόνεις;
Μ' ὠνόμασες φιδόγλωσσον· ἄλλη φορὰ νὰ ζήσης
Τέτοιο καλὸν ἐπίθετον μὴ μὲ φιλοδωρήσης·

Ἐὰν κανένα ἔγγισα Σατράπην ἢ Ἑμίρην
 Ἡδύνομαι νὰ ἐπαίνῳ τὸν λόγιον Κατῆρην,
 Τὸ ἔβλημα τῆς ἀρετῆς καὶ μετριοφροσύνης
 Τὸν φίλον τῆς ἰσότητος καὶ τῆς δικαιοσύνης.
 Προσφέρω μ' εὐχαρίστησιν θυμίαμα ἐπαινῶν
 Εἰς τὴν δεκάτην Μοῦσάν σας, εἰς τὴν καλὴν παρθένον,
 Εἰς τὴν ἀπ' ἄνθη ἄφθαρτα στεμμένην Εὐανθίαν
 Ἡτις ἀξιογάπητον μᾶς κάμνει τὴν σοφίαν·
 Ὡς τοῦ Πίνδου τὰ λιβάδια μ' ἀρέσκει νὰ μαζώνω
 Εὐώδη τριαντάφυλλα, μ' αὐτὰ νὰ στεφανώνω
 Τὰς πολυτίμους κεφαλὰς τοῦ ἀγαθοῦ Γλαράκη,
 Καὶ τοῦ ἀδόλου φίλου σου τοῦ νέου Παγκαλάκη
 Ἀντὶ χολῆς ναὶ δάκρυα μὲ ἡδονὴν μου χύνω
 Ὡς τὸν τάφον τοῦ Λοντία σου καὶ δάφνας τὸν ἀφίνω,
 Τοῦ Βαρδαλάχου μαθητῆς εἶχε τὰς ἀρετὰς του
 Εἶχε τὴν καλοσύνην του εἶχε τὰς χάριτάς του.
 Ὁ Στέφανος Κανέλλος σας χαριτωμένος νέος
 Ὑπῆρξε τῶν Βυζαντινῶν τὸ καύχημα καὶ κλέος.
 Καὶ ὁ Παυλίδης, ἀληθὴς φίλος τῆς ἀληθείας,
 Ποτέ του δὲν ἐπόρνευσεν τὸ κάλλος τῆς παιδείας·
 Δικαίως τοὺς συγχρόνους σου ὥς τὴν πλάστιγγα ζυγίζω
 Μῖσος δὲν τρέφω ὥς τὴν ψυχὴν, τὸν φθόνον δὲν γνωρίζω.
 Κανένα δὲν κολάκευσα, κανένα δὲν φοβοῦμαι
 Καὶ μόνον εἰς τοῦ Ἑθνους σας τὴν τύχην συλλογοῦμαι.

ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ

ΠΑΡΑ ΤΩ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΗ Ν. ΣΤΑΪΚΟΒΙΤΣ

(Ἐμπροσθεν τῆς Ἀγίας Εἰρήνης.)

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜΗΣ ΝΕΑΣ